

Sygn. akt II AKa 278/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

3. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

4. Przewodniczący: SSA Janusz Jaromin

5. Sędziowie: SA Piotr Brodniak (spr.)

6. SA Andrzej Wiśniewski

7. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

8. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Agnieszki Andrzejewskiej

9. po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 r. sprawy

10. A. G.

11. o odszkodowanie w trybie 552 kpk

12. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

13. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

14. z dnia 29 września 2020 r. sygn. akt III Ko 325/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy A. G. kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów wynikających z ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 278/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt III Ko 325/20	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że A. G. składając w dniu 12 czerwca 2020 r. wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia, złożył go w terminie określonym w art. 555 k.p.k., albowiem wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III K 298/16 uniewinniający wyżej wymienionego od zarzucanych mu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>czynów uprawomocnił się w dniu 13 czerwca 2019 r., podczas gdy wyrok ten uprawomocnił się po upływie 14 dni od doręczenia prokuratorowi jego odpisu wraz z uzasadnieniem tj. w dniu 26 września 2018 r., a tym samym został złożony po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego w sprawie, tj. po upływie terminu o jakim mowa w art. 555 k.p.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ustosunkowując się do przedstawionego powyżej zarzutu, już w tym miejscu stwierdzić należy, że jego bezzasadność jest konsekwencją tego, iż autor apelacji, oczywiście błędnie lokuje moment, w którym wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III K 298/16 stał się prawomocny. Skarżący wskazuje,</p>				

że skoro Sąd
Apelacyjny w
Szczecinie,
postanowieniem z
dnia 3 kwietnia 2019
r., sygn. akt
II AKa 242/18,
pozostawił bez
rozpoznania, jako
wniesioną przez
osobę
nieuprawnioną,
jedyną apelację
wywiedzioną od
wspomnianego
wyroku, a
mianowicie apelację
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego, zaś
Sąd odwoławczy,
postanowieniem z
dnia
13 czerwca 2019 r.,
utrzymał w mocy
orzeczenie z dnia 3
kwietnia 2019 r., to
w takiej sytuacji „(...)”
ustalenia odnośnie
daty
uprawomocnienia
się wyroku mogły
być czynione w
oparciu
o działania
procesowe
podejmowane przez
osoby uprawnione”,
zaś „jedyną osobą
uprawnioną do
złożenia apelacji w
niniejszej sprawie
był prokurator
(...)” (strona 6-7
apelacji), któremu to
odpis wyroku wraz
z uzasadnieniem
doręczono w dniu 11
września 2018 r.

W związku z tym, że prokurator nie zaskarżył wyroku, ten, zdaniem apelującego, uprawomocnił się po upływie 14 dni, to jest w dniu 26 września 2018 r.

Formułując tę na wskroś bezzasadną supozycję, skarżący w ogóle nie zważa na uwagi, które na temat omawianej materii przytoczył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy. W tej sytuacji wypada więc jedynie powtórzyć za tym Sądem, to co zresztą wskazano również w tezie 1 komentarza do art. 9 kodeksu karnego wykonawczego, Krzysztof Dąbkiewicz, System Informacji Prawnej LEX, a mianowicie, że podstawowym kryterium prawomocności jest niezaskarżalność orzeczenia w drodze zwykłych środków odwoławczych (T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Warszawa 2009, s. 188; Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza w procesie karnym. Orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Komentarz, t. II, Warszawa 1997, s. 44; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego..., 1999, s. 129; Z. Świda [w:] T. Szymanowski, Z. Świda, Komentarz..., 1998, s. 34; S. Steinborn, Prawomocność części..., s. 66). Natomiast kwestia zaskarżalności bądź niezaskarżalności wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III K 298/16, a konkretnie kwestia dopuszczalności apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, po przedstawieniu tejże apelacji Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie, była przedmiotem analizy tego Sądu. Zwieńczeniem owej analizy jest natomiast postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa 242/18 o pozostawieniu apelacji bez rozpoznania, które to zostało utrzymane w mocy postanowieniem

Sądu odwoławczego
z dnia

13 czerwca 2019
r. A zatem, wyrok
Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia 29
maja 2018 r., sygn.
akt III K 298/16,
uzyskał przymiot
prawomocnego
orzeczenia, nie w
jakimkolwiek dniu,
lub w dniu
wskazywanym przez
skarżącego, lecz
konkretnie w dniu 13
czerwca 2019 r.,
kiedy to ostatecznie
Sąd Apelacyjny w
Szczecinie
rozstrzygnął, że
apelacja
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego nie
może być
przedmiotem
postępowania
odwoławczego.

Stwierdzenie tych,
oczywistych w swej
wymowie faktów,
właśnie z uwagi
na tę oczywistość,
nie wymaga zaś
odwoływania się do
piśmiennictwa bądź
orzecznictwa sądów
powszechnych lub
Sądu Najwyższego,
niemniej jednak, by
przekonać
skarżącego, że jest
właśnie tak jak
przedstawiono to
wyżej i jak
przedstawił to
również Sąd
Okręgowy, należy się
odwołać

do tezy 2
komentarza do art.
9 kodeksu karnego
wykonawczego,
Krzysztof
Dąbkiewicz, System
Informacji Prawnej
LEX oraz do
tez 14 i 15
komentarza do art.
9 kodeksu karnego
wykonawczego,
Zbigniew Hołda,
Kazimierz Postulski,
System Informacji
Prawnej LEX,
w których to
wprost wskazano,
że orzeczenie staje
się prawomocne,
między innymi
wtedy, gdy upłynął
termin do
wniesienia zażalenia
na postanowienie
sądu odwoławczego
pozostawiającego
bez rozpoznania
środek odwoławczy
(art. 430 § 1
k.p.k.) albo zażalenie
na to postanowienie
nie zostało
uwzględnione.

W konkluzji
stwierdzić zatem
należy, że wniosek,
który zainicjował
postępowanie
w niniejszej sprawie
został złożony w
terminie
przewidzianym w
art. 555 k.p.k. Skoro
bowiem wyrok Sądu
Okręgowego w
Szczecinie z dnia 29
maja 2018 r., sygn.
akt III K 298/16

<p>uprawomocnił się w dniu 13 czerwca 2019 r., to termin, o którym mowa we wskazanym wyżej przepisie upływał w dniu 13 czerwca 2020 r. Tymczasem z daty stempla pocztowego (k.8) wynika, że wspomniany wniosek został złożony w urzędzie pocztowym w dniu 12 czerwca 2020 r., a więc bez wątplenia przed upływem rocznego terminu przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.</p>			

3.2.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że zastosowane wobec A. G. postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt V Kp 977/15 tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez A. G. zarzucanych mu przestępstw, a za zastosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania przemawiała obawa mactwa ze strony wyżej wymienionego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				

Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku przez pryzmat omawianego w tym miejscu zarzutu, na wstępie wypada zauważyć, że podstawą argumentów przytoczonych na jego poparcie, autor apelacji czyni powszechnie akceptowany i zasługujący na pełną aprobatę pogląd, który został wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72 oraz będące, de facto, jego powieleniem, aczkolwiek dotyczące zatrzymania a nie tymczasowego aresztowania, poglądy zaprezentowane w orzeczeniach Sądów Apelacyjnych w Katowicach i w Warszawie, a także w publikacji wskazanej w apelacji. Rzecz jednak w tym, że lektura owych argumentów uprawnia czyni tezę, że skarżący nie zapoznał się z uzasadnieniem wspomnianej uchwały, a jeżeli

to zrobił, to nie poddał analizie, a przynajmniej refleksji, przedstawionych w tym uzasadnieniu uwag i spostrzeżeń. Nawiązując zaś do nich, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w części motywacyjnej wyżej wymienionej uchwały, Sąd Najwyższy wprost i jednoznacznie wskazał, iż „(...) oceny słuszności tymczasowego aresztowania, na gruncie przepisu art. 552 § 4 k.p.k., należy dokonywać przede wszystkim z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie.” A zatem, w obliczu tej konstatacji, bezzasadnie brzmi stwierdzenie skarżącego, iż „(...) orzeczenie uniewinniające oskarżonego od zarzucanych mu czynów nie rzutuje w sposób zasadniczy na rozstrzygnięcie we wskazanym przedmiocie (...)” (w przedmiocie niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania - uwaga Sądu Apelacyjnego). W

dalszej kolejności trzeba zauważyć, iż z uzasadnienia analizowanej uchwały wynika również i to, co akcentuje apelujący, a mianowicie, że na ocenę słuszności tymczasowego aresztowania, poza treścią finalnego rozstrzygnięcia, mogą mieć także wpływ inne okoliczności. Rzecz jednak w tym, że nie jakiegokolwiek, lecz takie, które w uzasadnieniu uchwały zostały precyzyjnie wskazane przez Sąd Najwyższy. Konkretnie chodzi o trzy sytuacje. Pierwsza z nich materializuje się wówczas, gdy „(...) tymczasowe aresztowanie nie powinno nastąpić, bez względu na ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie, a więc takie, które zostało zastosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k., odnoszących się do tego środka zapobiegawczego: art. 249, 250, 253, 257-260 i 263 k.p.k. W tym wypadku ocena słuszności dokonywana jest z punktu widzenia

okoliczności istniejących w chwili stosowania tymczasowego aresztowania, gdyż właśnie wtedy zostało wydane orzeczenie z obrazą wskazanych przepisów. Dalszy przebieg postępowania nie ma znaczenia dla dokonania oceny słuszności.” Druga sytuacja urzeczywistnia się „(...) w wypadku stosowania tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 4 k.p.k., gdy oskarżony (podejrzany) ukrywał się lub uporczywie nie stawiał się na wezwania (...)” W takiej sytuacji „(...) nie można przyjąć niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania, gdyż wówczas nie mamy do czynienia z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. Jest to bowiem sytuacja, gdy organ państwa (sąd), w sposób jedynie skuteczny, przez zastosowanie tymczasowego aresztowania, realizował swój ustawowy obowiązek (art. 2

k.p.k.), a oskarżony (podejrzany) o popełnienie przestępstwa, będąc do tego zobowiązany ustawowo (art. 75 § 1 k.p.k.), nie stawiał się na wezwania sądu. Kolizja dwóch dóbr (skutecznego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i wolności oskarżonego) rozstrzygnięta została przez ustawodawcę właśnie w unormowaniu art. 259 § 4 k.p.k. Takie tymczasowe aresztowanie nie tylko nie jest niewątpliwie niesłuszne, czy niesłuszne, lecz uznać je trzeba po prostu za słuszne, jako zgodne z prawem.” I wreszcie trzecia sytuacja ma związek ze stosowaniem tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 4 k.p.k., gdy nie można ustalić tożsamości oskarżonego. „W wypadku bowiem, gdy przyczyną tego jest niepodyktowana realizacją prawa do obrony odmowa z jego strony wykazania swej tożsamości, to

również takiego
pozbawienia
wolności nie będzie
można uznać za
niewątpliwie
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie, gdyż
to właśnie sam
poszkodowany,
swym umyślnie
zawinionym
zachowaniem,
spowodował
niekorzystne dla
siebie orzeczenie w
tym przedmiocie.
W tym wypadku
także względy
słuszności będą
przemawiały za
wyłączeniem
odpowiedzialności
odszkodowawczej
Skarbu Państwa”,
aczkolwiek „(...) nie
sposób wykluczyć,
że okoliczności
konkretnej sprawy
pозwołają przyjąć
niewątpliwą
niesłuszność
aresztowania, mimo,
w zasadzie,
nagannego
zachowania
oskarżonego,
powodującego
stosowanie
tymczasowego
aresztowania, np.
takie zachowanie
osoby o wyjątkowo
niskim poziomie
intelektualnym.”

W konkluzji tych
uwag Sąd Najwyższy
stwierdził zaś, że
„(...) w wypadkach

gdy przy stosowaniu tymczasowego aresztowania sąd nie dopuścił się obrazy prawa procesowego, ocena niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania wymaga uwzględnienia, przede wszystkim, ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie w przedmiocie odpowiedzialności karnej osoby, która w tym trybie była pozbawiona wolności, a także całokształtu okoliczności ustalonych do chwili wydawania orzeczenia przez sąd rozpatrujący wniosek o odszkodowanie z tego tytułu. Konieczność uwzględnienia tak szerokiego kręgu okoliczności wynika, o czym była już mowa, z tego, że, co prawda, odpowiedzialność Skarbu Państwa za niesłuszne tymczasowe aresztowanie opiera się na zasadzie ryzyka, ale jednocześnie niesłuszność musi mieć charakter niewątpliwy. Z tego punktu widzenia,

za niewątpliwie niesłuszne, w zasadzie, uznać należy każde tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), który ostatecznie (prawomocnie) został: uniewinniony, umorzono w stosunku do niego postępowanie, także warunkowo, sąd odstąpił od wymierzenia kary, nastąpiło skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzona została tylko kara nie związana z pozbawieniem wolności lub środek karny, a także, gdy wymierzona została kara pozbawienia wolności w wysokości niższej niż okres tymczasowego stosowania aresztowania - w tym ostatnim wypadku problem odszkodowania dotyczy tylko stosowania tymczasowego aresztowania w czasie stanowiącym różnicę między tymi okresami. Jednakże

okoliczności
ustalone
w konkretnej
sprawie, mogą stać
się podstawą oceny,
że w niektórych z
powyżej wskazanych
wypadkach
tymczasowe
aresztowanie, co
prawda, było
niesłuszne, ale nie
było ono
niewątpliwie
niesłuszne, co, w
świetle
unormowania art.
552 § 4 k.p.k.
(argumentum
a contrario) stanowi
przesłankę
eksoneracyjną. Taką
okolicznością będzie
zawinione
zachowanie
oskarżonego,
pozwalające
postawić mu zarzut,
ze społecznego
punktu widzenia,
spowodowania
niekorzystnego dla
siebie orzeczenia w
przedmiocie
tymczasowego
aresztowania.

Prawomocne
uniewinnienie, w
zasadzie, stanie się
zawsze podstawą
ustalenia,
że wcześniej
stosowane
tymczasowe
aresztowanie było
niewątpliwie
niesłuszne, i to
bez względu na
to, czy jego

podstawą będzie pewne stwierdzenie, że przestępstwa w ogóle nie popełniono, albo że popełnił je kto inny, czy też stało się tak dlatego, że nie zdołano zebrać wystarczających dowodów winy, nawet wówczas, gdy zastosowanie miała reguła określona w art. 5 § 2 k.p.k. W tych bowiem wszystkich sytuacjach należy, pamiętając o tym, że zgodnie z przepisami rozdziału 28 k.p.k. tymczasowe aresztowanie może nastąpić w sytuacji niepewności dowodowej co do sprawstwa i zawinienia aresztowanego (art. 249 § 1 in fine k.p.k.), to jeżeli sąd nie wykaże, w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżonemu można przypisać sprawstwo i zawinienie, to właśnie zasada słuszności przemawiać będzie za przyjęciem, iż odpowiedzialność za szkodę i krzywdę wynikłą ze stosowania w takiej sytuacji

tymczasowego aresztowania, na zasadzie ryzyka, ponosi Skarb Państwa.”

Odnosząc zaprezentowane uwagi do realiów niniejszej sprawy, należy zaś przypomnieć, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III K 298/16 A. G. został uniewinniony od popełnienia zarzuconych mu czynów. Wskazać też trzeba, że tymczasowe aresztowanie wymienionego nie nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k., zaś podstawą decyzji o zastosowaniu tymczasowego aresztowania nie było zawinione zachowanie A. G. polegające, na przykład, na ukrywaniu się, ucieczce, czy też innym bezprawnym zachowaniu utrudniającym prowadzone wówczas postępowanie. W świetle tych uwarunkowań jest więc oczywistym, że sytuacja związana

z tymczasowym aresztowaniem A. G. nie jest żadną z tych, o których mowa powyżej, a których to istnienie wyłącza odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa. To z kolei oznacza, że tymczasowe aresztowanie wymienionego było niewątpliwie niesłuszne, a bez znaczenia dla takiej jego oceny jest to, co eksponuje autor apelacji, a mianowicie, że tymczasowe aresztowanie A. G. było podyktowane obawą matactwa z jego strony, zaś po zastosowaniu tego środka, prokurator niezwłocznie go uchylił. Taki a nie inny, dodać trzeba, prawidłowo zdefiniowany przez Sąd Okręgowy, charakter tymczasowego aresztowania A. G., w konsekwencji więc powoduje, iż jego wniosek o zrekompensowanie krzywd wywołanych tymże aresztowaniem jest w pełni zasadny. Formułując ten pogląd, z powodu, o którym mowa poniżej, jedynie na marginesie należy zauważyć, że w

<p>uzasadnieniu apelacji prokurator stwierdza, iż przyznana wnioskodawcy kwota zadośćuczynienia jest wygórowana. Ta uwaga skarżącego nie jest jednak „sprzęgnięta” z podniesionymi przez niego zarzutami, w związku z czym, ustosunkowując się do niej wystarczającym jest poprzestanie na stwierdzeniu, że kwota zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz A. G. została ukształtowana na właściwym poziomie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z powodów</p>			

wskazanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całe, wyrażone w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok został utrzymany w mocy z powodów wcześniej zaprezentowanych.		
1.8. Zmiana wyroku sądu		

<i>pierwszej instancji</i>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	O kosztach zastępstwa procesowego poniesionych przez wnioskodawcę w postępowaniu odwoławczym, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. i § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie		

	(Dz.U.2015.1800).	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Zgodnie z treścią art. 554 § 4 k.p.k. postępowanie przeprowadzone w niniejszej sprawie jest wolne od kosztów sądowych, w związku z czym ponosi je Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zasądzone zadośćuczynienie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
o.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana